

Klement Tamás-A környezetszennyezés magasiskolája

Elhatároztam, hogy a közeli parkban töltöm a vasárnap délutánt. Ekkor még nem is sejtettem, hogy milyen kalandok várnak rám.

Elképzeltem a gyönyörű parkot. A szép téglafallal elkerített, ám kapuval nem zárt terület remek hely volt pihenésre. Mikor legutóbb, tavasszal jártam ott, a fák éppen virágoztak, a tó körüli füves területen pedig hemzsegtak a virágok. A tóban úszkáló halak a szivárvány minden színében pompáztak. A park tele volt élettel, boldogsággal.

Ez az! Már a Hermann Ottó utcában vagyok. Még egy sarok és ott leszek a többi pihenni és játszani vágyó gyerek és felnőtt között. Meggyorsítottam a lépteimet. A külvilágot teljesen kizártam. Csak a célra koncentráltam. Igen! Látom már. Ott van! Már szinte futottam, Hamarosan előtűnt a téglafal és a nagy üres lyuk a közepén, amely kapuként szolgált. A látvány pedig, ami elélem tárult...

Egy vízcsepp csurgott le az arcomon. Hová tűntek az emberek? A fák, a virágok? A halak! Semmit sem értettem. Minden eltűnt! De hova? Még fűvet sem látok. Mókusok sem moccognak a fán, halak sem úsznak a vízben. Az ott mi? Hiszen az egy ember!

Az egyik padon – azok közül, amelyek megmaradtak – egy ember feküdt. Keze kétoldalt lelógott. Először azt hittem csak alszik, de amikor közelebből szemügyre vettem, rájöttem, hogy tévedtem. Az arca falfehér, a szemei csukva, Mi folyik itt!?

A közelemben nem volt senki, akitől segítséget kérhettem volna, így hát magam próbáltam kideríteni, mi történhetett. Megvizsgáltam a férfi végtagjait és a bőrét is. Semmi különös nem tapasztaltam rajta. Ám, amint a nyakát vizsgálgattam észrevettem, hogy egy kék folt van a közepe táján. Soha nem találkoztam még ilyen képződménnyel, úgyhogy fogalmam sem volt, mi lehet ez.

Ezután megvizsgáltam a park különböző részeit. Kizártnak tartottam, hogy ennyire elhanyagolták volna ezt a parkot. Valami más lehetett az oka, hogy így tönkrement. Átnéztem a fákat, a földet, mindent. Semmi. Ám ezután a vízhez léptem, amelyben már egy hal sem úszott. Megértem őket, ugyanis ez a víz olyan koszos volt, hogy olyat ti még biztosan nem láttatok. Talán ebben rejlik a titok nyitja?

Csak ezek után vettem észre, hogy a férfi, aki még mindig a padon fekszik moccogni kezdett. Sőt, néhány hangot is kiadott magából. Úgy tűnt, rémálma van. Sajnos motyogásából nem tudtam kivenni, mit akar. Hamarosan azonban felébredt. Időbe telt ugyan, mire ki tudta nyitni a szemét, ám végül sikerült.

- Maga kicsoda? – kérdeztem tőle hirtelen
- Inkább te mondd meg, ki vagy! – válaszolt vissza a férfi öblös, mély, ugyanakkor reszkető hangon. Látszott rajta, hogy meglepődött letámadó kérdésemtől.
- Én Gergő vagyok. Jászovicz Gergő.
- De hiszen engem is úgy hívnak!

Döbbsent csend támadt. Azt hittem, az öreg megbolondult, vagy talán a kómából még nem egészen tért magához. Ám később be kellett látnom, hogy tévedtem. Vagy két percnyi várakozás után újra megszólaltam.

— Maga hol lakik? – kérdeztem újra a férfit.

— Itt nem messze. A Kovács Béla utca 5-ben.

Már éppen készültem rá, hogy otthagyjam őt. Hiszen abban a házban mi lakunk! Kész röhej!

— Hazavinnél? – kérdezett engem.

— Uram, nem tudom magát hazavinni, ha nem mondja meg a rendes címét!

— Hiszen mondtam. Kovács Béla utca 5. ház.

— Ott mi lakunk!

— Te fiú, ne viccelj!

— Én nem viccelek. Ha valóban ön az, mutassa meg a személyi igazolványát!

— Ott van a kabátzsebemben. Vedd ki, légy szíves!

— Rendben.

Utólag is elnézést kérek, hogy nem hittem neki. Ugyanis őt tényleg Jászovicz Gergőnek hívták és a Kovács Béla utca 5-ben lakott. Nem értettem, mi történik ezen a délutánon. Teljes káosz volt a fejemben. Ám ez az idő múlásával egyre csak nőtt. Ugyanis mikor tüzetesebben szemügyre vettem a személyi igazolványt, megláttam, hogy az úr 2004. július 6-án született. Pontosan akkor, amikor én.

Ekkor megfordult a kocka. Míg eddig azt hittem, hogy a férfi örült meg, most már azt hittem, én hallucinálok. Ugyanakkor gyanússá is vált nekem ez az egész. Ha egy helyen lakunk, egy időben születtünk, és ugyanúgy hívnak minket, akkor... Lehet, hogy egy rég elfelejtett rokon! Ebben az esetben még jobban segítenem kell neki.

— Ne féljen! Hazaviszem. Úgyis ön is a családkhoz tartozik!

— De hiszen én nem ismerlek téged.

— Az nembaj! Figyeljen, ugyanúgy hívnak minket, ugyanott éltünk és ugyanakkor születtünk biztos, hogy...

No de álljunk meg egy köpésnyire! Hiszen, ha ugyanakkor születtünk, akkor ugyanolyan idősek is kellett volna lennünk. Márpedig ez kétségkívül nem volt igaz.

— Bocsánat, hogy megkérdézem, de ön hány éves?

— Hatvanhárom.

Én megmondtam! Tudtam, hogy nem lehet velem egyidős. (Na jó, ezt nem volt nehéz kitalálni.) Akkor viszont, mi folyik itt? Ha ugyanúgy hívnak minket, ugyanott lakunk, ugyanakkor születtünk akkor... Az nem lehet! Ez totális hülyeség! Még az iskolában sem tanultunk erről, és valósággal lehetetlen is! Pedig más lehetőség nincs. Ő én vagyok! Vagyis

én ő. Vagyis nem tudom... De nem az igazi én, hanem valaki más én. Tudom most nem értitek a helyzetet. Nyugodjatok meg! Én sem.

- Össze vagyok zavarodva – jelentettem ki.
- Őszintén szólva én is – válaszolt a férfi.
- Figyeljen, tudom, amit most fogok mondani, valójában lehetetlen. De mégis ki kell mondani: maga én vagyok !

Az úr erre már nem tudott mondani semmit sem. Csak elkerekedett szemmel bámult maga elé. Úgy látszott, nem hiszi el, amit én mondok neki. Pedig valójában igaz volt. Legalábbis én azt hittem róla, hogy igaz.

- Ha jobban belegondolok – válaszolt pár percnyi csendes várakozás után – lehetséges, hogy igazad van!
- Rendben. Akkor ezt megbeszéltük – zártam le végül hosszas gondolkodás után a témát. Beszéljünk inkább magáról. Jobban van már?
- Igen, sokkal.
- Mi történt magával? Még sosem láttam ilyen tünetet. A nyaka tiszta kék!

A férfi megtapogatta a nyakát, majd meg is nézte és meglepve konstátálta, hogy igazam volt.

- Nem tudom – válaszolt mindezek után. – Csak ittam a tó vizéből és ezután hirtelen rosszul lettem. Gyorsan lefeküdtem erre a padra. Hogy azután mi történt, arra nem emlékszem.
- Értem. Ez az egész nagyon különös – feleltem tanakodva – Akkor tehát a vízzel lehet valami probléma.
- Valószínűleg igen. És el is tudnám képzelni. 2069-re állítólag Magyarországon a fertőzött vizek száma 500 fölé nőtt.
- Hogy mikorra!? – képedtem el.
- 2069-re.
- Honnan tudják ezt ilyen előre.
- Egy év távlatában a tudósok jól tudnak számolni.
- Ők igen, de maga nem.
- Miért?
- Mert most még csak 2017-et írunk.
- Fiam, honnan veszed ezt?
- A naptárból.
- De hiszen 2069 van!

Ekkor összeállt a kép a fejemben. Mindent értettem, kivéve azt, hogy hogy került ide ez a férfi. Ez a férfi én vagyok! 2069-ben!

- Igaza van – hagytam rá a további viták elkerülése érdekében. – Mondja, a közelben nincs véletlenül egy gyár?

- De igen, van! Igen titokzatos egy épület. A dolgozókon kívül senki sem járt még ott. A Gyártó Elemér utca 3-ban áll.
- Mondja, hallott maga olyat, hogy a hulladékok miatt egy víz fertőzővé vált volna.
- Ezt nem tudom, de a minap mondta a tévé, hogy felfedeztek egy új vírust. A neve orcitezma. Ez különböző veszélyes hulladékok vegyi reakcióiból keletkezik. Például ha egy elemből kifolyó sav felmarja egy tévé elektromos vezetékeit.
- Köszönöm. Bírja még?
- Igen.
- Rendben. Egy perc és jövök.

Futva indultam a Gyártó Elemér utca 3. felé. A szívem a torkomban dobogott. Ha valóban áll ott gyár és valóban termel veszélyes hulladékot, akkor lehet, hogy én leszek az, aki megmenti az emberiséget ettől a szörnyű vírustól, az orcitezmatól. Már láttam is magam az újságok címlapján: a gyerek, aki megmentett minket és a környezetet is a pusztulástól. Biztosan a tévéhíradóban is bemondanak majd. Talán még interjút is csinálnak velem. Természetesen meg fogom említeni barátomat, Marcit, akitől azt a sok biológiai ismeretet szereztem, és a szüleimet is, mert ők neveltek fel. Annyi pénzem lesz, hogy a családomat én fogom eltartani, és felnőtt koromban sem kell majd dolgoznom. Lesz egy nagy házam uszodával és moziteremmel – feltétlenül lesz popcorn automata is. Feleségül veszem Mónit, a béből és lesz sok gyerekünk. A pénzből természetesen nekik is adni fogok. Talán még egy ellenszérumot is kifejleszték, amit szabadalmaztatok...

Még folytattam volna gondolataimat, ám tudtam, hogy a célra kell koncentrálnom. Már hamarosan ott vagyok. Még idegesebb voltam. A hírnév és a gazdagság mellett azért természetesen a környezetet is védeni akartam.

Mindjárt itt van! A gyönyörű szép családi házakból álló városnegyed és ezt a gyárakból álló utcát csupán két sarok választotta el egymástól. A kontrasztot szinte tapintani lehetett. Már csak be kell fordulnom a sarkon, és megpillantom a gyárat. Elképzeltem a hatalmas fekete monstrumot, ahogy ott áll, zömöken szögletesen elnyújtózva és kéményeiből okádja a füstöt. Odabent a hatalmas melegben munkások szorgoskodnak serényen. A gyár igazgatója – egy megtermett, kövér ember – íróasztala mögött ül és a számítógépét bámulja. Hogy mit néz rajta, én nem tudom. Most bekopognak hozzá. A helyettes az. Egy halom papírt tesz felette asztalára, majd sietősen távozik. A direktor egy pillantásra sem méltatja. Ugyanúgy nézi tovább a gépet.

Ekkor már tényleg nagyon kíváncsi voltam a gyárra. Még két lépés, még egy... Becsuktam a szemem, jobbra fordultam és akkor...

- Te galád, aljas hazudozó! – ordítottam visszafelé menet a parkba. – Nincs is ott semmiféle gyár! Csak be akartál csapni engem, igaz! De megbánod ezt, te gazember! – így mentem végig az utcán, egészen a parkig. – Gyere ide te... - ám ekkor tátva maradt a szám a csodálkozástól.

Könny csurgott le az arcomon. Ám ezúttal a boldogságtól. Újra megpillantottam a parkot. A régit. Éreztem a virágok csodálatos illatát! Láttam a madarakat, ahogy a

szárnyukat csapdosták. Mókusok mocosogtak a fán. Óvodások szaladgáltak fel, s alá a hűs pázsiton. Galambok ültek a falak tetején. A park tele volt élettel, boldogsággal!

Gyorsan befutottam a kapuként szolgáló két hatalmas lyuk egyikén. Fantasztikus érzés volt. Remek és felszabadító. A könnyek patakokban futottak az arcomon. Leültem egy padra és gondolkodni kezdtem. Most már nem bántott, hogy a gyárnak hűlt helye volt, és hogy a bácsi... Tényleg, ő hova tűnt? Szétnéztem a padokon, ám sehol sem találtam. Megnéztem a vizet, az is patyolattiszta volt. Ám ez most nem nagyon izgatott engem. Örültem neki, hogy a park megint a régi. Ám azok a különös dolgok később újra szembe jutottak. Vajon mi történhetett?